

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

11 iunie 2015 *

„Trimitere preliminară — Cooperare judiciară în materie civilă — Comunicarea actelor judiciare și extrajudiciare — Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 — Articolul 1 alineatul (1) — Noțiunea «materie civilă sau comercială» — Răspunderea statului pentru «acta iure imperii»”

În cauzele conexe C-226/13, C-245/13, C-247/13 și C-578/13,

având ca obiect patru cereri de decizie preliminară formulate în temeiul articolului 267 TFUE, dintre care trei au fost introduse de Landgericht Wiesbaden (Germania), prin deciziile din 16 și din 18 aprilie 2013, primite de Curte la 29 aprilie 2013, la 2 mai 2013, precum și, respectiv, la 3 mai 2013, iar una a fost introdusă de Landgericht Kiel (Germania), prin decizia din 25 octombrie 2013, primită de Curte la 15 noiembrie 2013, în procedurile

Stefan Fahrenbrock (C-226/13),

Holger Priestoph (C-245/13),

Matteo Antonio Priestoph (C-245/13),

Pia Antonia Priestoph (C-245/13),

Rudolf Reznicek (C-247/13),

Hans-Jürgen Kickler (C-578/13),

Walther Wöhlk (C-578/13),

Zahnärztekammer Schleswig-Holstein Versorgungswerk (C-578/13)

împotriva

Hellenische Republik,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul A. Tizzano (raportor), președinte de cameră, domnii S. Rodin, E. Levits, doamna M. Berger și domnul F. Biltgen, judecători,

avocat general: domnul Y. Bot,

grefier: domnul M. Aleksejev, administrator,

* Limba de procedură: germana.

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 15 octombrie 2014,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru domnul Fahnenbrock, pentru domnii și doamna Priestoph, precum și pentru domnul Reznicek, de F. Braun, Rechtsanwalt;
- pentru domnii Kickler și Wöhlk și pentru Zahnärztekammer Schleswig-Holstein Versorgungswerk, de O. Hoepner, Rechtsanwalt;
- pentru guvernul elen, de D. Kalogiros și de S. Charitaki, de A. Karageorgou, de S. Lekkou, de M. Skorila și de E. Panopoulou, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de B. Eggers și de A.-M. Rouchaud-Joët, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 9 decembrie 2014,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererile de decizie preliminară privesc interpretarea articolului 1 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială și abrogarea Regulamentului (CE) nr. 1348/2000 al Consiliului (JO L 324, p. 79).
- 2 Aceste cereri au fost formulate în cadrul a patru litigii între, pe de o parte, în cauza C-226/13, domnul Fahnenbrock, în cauza C-245/13, domnii și doamna Priestoph, în cauza C-247/13, domnul Reznicek și, în cauza C-578/13, domnii Kickler și Wöhlk, precum și Zahnärztekammer Schleswig-Holstein Versorgungswerk și, pe de altă parte, Hellenische Republik (statul grec), cu privire la acțiuni prin care se solicită fie o despăgubire pentru tulburarea posesiei și încălcarea dreptului de proprietate, fie executarea contractului în privința obligațiilor inițiale ajunse la scadență, fie daune interese.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 Considerentele (2), (6), (7) și (10) ale Regulamentului nr. 1393/2007 au următorul cuprins:
 - „(2) Buna funcționare a pieței interne impune necesitatea de a îmbunătăți și accelera transmiterea între statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială, în scopul notificării sau al comunicării.
 - [...]
 - (6) Eficiența și celeritatea procedurilor judiciare în materie civilă necesită transmiterea actelor judiciare și extrajudiciare în mod direct și prin mijloace rapide între autoritățile locale desemnate de statele membre. [...]
 - (7) Rapiditatea transmiterii justifică utilizarea tuturor mijloacelor corespunzătoare, cu respectarea anumitor condiții privind lizibilitatea și fidelitatea actului primit. [...]

[...]

(10) Pentru a asigura eficiența prezentului regulament, posibilitatea de a refuza notificarea sau comunicarea actelor ar trebui să se limiteze la situații excepționale.”

- 4 Articolul 1 alineatul (1) din regulamentul menționat definește domeniul de aplicare al acestuia după cum urmează:

„Prezentul regulament se aplică în materie civilă sau comercială în cazul în care un act judiciar sau extrajudiciar trebuie să fie transmis dintr-un stat membru în altul pentru a fi notificat sau comunicat. Acesta nu se aplică, în special, în materie fiscală, vamală sau administrativă, nici în ceea ce privește răspunderea statului privind acte sau omisiuni în cadrul exercitării autorității publice (*acta iure imperii*).”

- 5 Articolul 3 din regulamentul menționat prevede:

„Fiecare stat membru desemnează o autoritate centrală însărcinată să:

- (a) furnizeze informații agențiilor de transmitere;
- (b) identifice soluții pentru orice dificultăți care pot să apară cu ocazia transmiterii actelor în scopul notificării sau al comunicării;
- (c) înainteze, în cazuri excepționale, la cererea unei agenții de transmitere, o cerere de notificare sau comunicare către agenția competentă de primire.

Statele federale, statele în care sunt în vigoare mai multe sisteme de drept sau statele în care există unități teritoriale autonome au libertatea de a desemna mai multe organisme centrale.”

- 6 Articolul 4 alineatul (1) din același regulament prevede:

„Actele judiciare sunt transmise direct și în termenul cel mai scurt între agențiile desemnate în temeiul articolului 2.”

- 7 Articolul 6 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1393/2007 prevede:

„Dacă cererea de notificare sau de comunicare este, în mod vădit, în afara domeniului de aplicare a prezentului regulament sau dacă neîndeplinirea cerințelor de formă impuse face imposibilă notificarea sau comunicarea, cererea și actele transmise sunt returnate imediat după primire agenției de transmitere, împreună cu avizul de retur, utilizând formularul tip prevăzut în anexa I.”

Dreptul elen

- 8 Legea nr. 4050/2012 din 23 februarie 2012, intitulată „Norme privind modificarea titlurilor emise sau garantate de statul elen cu acordul purtătorilor de obligațiuni” (FEK A' 36/23.2.2012), stabilește modalitățile de restructurare a obligațiunilor statului elen. Rezultă din deciziile de trimitere că această lege prevede, în principal, prezentarea unei oferte de restructurare deținătorilor de anumite obligațiuni de stat elene și introducerea unei clauze de restructurare cunoscute și sub denumirea „CAC” („collective action clause”), care permite modificarea condițiilor inițiale de emisiune a titlurilor prin intermediul deciziilor adoptate cu majoritatea calificată a capitalului restant datorat, obligatorii, prin urmare, și pentru minoritate.

- 9 Potrivit articolului 1 alineatul 4 din această lege, modificarea titlurilor în cauză necesită întrunirea unui cvorum reprezentând 50 % din totalul obligațiilor respective, precum și o majoritate calificată care corespunde unei cote de două treimi din capitalul participant.
- 10 Articolul 1 alineatul 9 din legea menționată prevede o clauză de restructurare potrivit căreia decizia, adoptată de deținătorii de obligațiuni, de a accepta sau de a refuza oferta de restructurare prezentată de statul elen se aplică *erga omnes* este obligatorie pentru toți creditorii obligatari în cauză și abrogă orice lege generală sau specială, orice decizie administrativă și orice contract contrar.

Litigiile principale și întrebările preliminare

- 11 Reclamanții din litigiile principale, toți cu domiciliul în Germania, au cumpărat obligațiuni de la Hellenische Republik, care au fost depuse în conturile lor de instrumente financiare administrate de bănci.
- 12 În urma adoptării Legii nr. 4050/2012, în luna februarie 2012, Hellenische Republik a făcut reclamanților din litigiile principale o ofertă de schimb care prevedea printre altele un schimb de obligațiuni ale statului elen cu noi obligațiuni de stat cu o valoare nominală sensibil redusă. Pentru ca acest schimb să devină efectiv, era prevăzută o acceptare expresă din partea creditorilor privați.
- 13 Cu toate că niciunul dintre reclamanții din litigiile principale nu a furnizat o astfel de acceptare, Hellenische Republik a efectuat totuși, în luna martie 2012, schimbul propus și, în pofida contestațiilor acestor reclamanți, nu le-a redat acestora din urmă posesia titlurilor depuse în conturile lor de instrumente financiare. Între timp, obligațiunile în discuție în cauza C-578/13 ajunseseră la scadență.
- 14 În aceste împrejurări, reclamanții din litigiile principale au introdus la instanțele de trimitere și împotriva Hellenische Republik acțiuni prin care solicită fie o despăgubire pentru tulburarea posesiei și încălcarea dreptului de proprietate, fie executarea contractului în privința obligațiilor inițiale ajunse la scadență, fie daune interese.
- 15 În cadrul procedurii de comunicare a acestor acțiuni către Hellenische Republik, ca pârâtă, s-a pus problema dacă, în sensul articolului 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1393/2007, aceleași acțiuni intrau sub incidența materiei civile sau comerciale ori aveau ca obiect un act sau o omisiune a unui stat în cadrul exercitării autorității publice.
- 16 În special, în litigiile care formează obiectul cauzelor C-226/13 și C-247/13, Landgericht Wiesbaden a solicitat Bundesamt für Justiz (Oficiul Federal de Justiție) să comunice pârâtului acțiunile în discuție, în conformitate cu procedura prevăzută de Regulamentul nr. 1393/2007. În contextul acestor cereri introductive, Bundesamt für Justiz a exprimat îndoieli cu privire la posibilitatea de a califica aceste acțiuni ca referindu-se la materia civilă sau comercială în sensul regulamentului menționat. Prin urmare, a refuzat să comunice acțiunile respective și a solicitat Landgericht Wiesbaden să stabilească în prealabil dacă litigiile în cauză intră sau nu intră sub incidența materiei civile sau comerciale.
- 17 În litigiul care formează obiectul cauzei C-245/13, Landgericht Wiesbaden și-a întemeiat îndoielile și pe aprecierea Bundesamt für Justiz în cauze similare.
- 18 În ceea ce privește litigiul care formează obiectul cauzei C-578/13, Landgericht Kiel, apreciind că Regulamentul nr. 1393/2007 nu era aplicabil în speță, a dispus ca Bundesministerium für Justiz (Ministerul Federal al Justiției) să notifice acțiunea pe cale diplomatică. Totuși, acesta a restituit actul prin care se dispunea notificarea fără a o executa, făcând trimitere la cererile de decizie preliminară prezentate în cauzele C-226/13, C-245/13 și C-247/13.

19 Cele două instanțe de trimitere solicită, prin urmare, să se stabilească dacă litigiile principale intră sub incidența materiei civile sau comerciale în sensul articolului 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1393/2007. În opinia lor, răspunsul la această întrebare depinde de calificarea litigiilor pendinte în fața lor. În speță, pe de o parte, reclamanții din litigiile principale ar fi introdus acțiuni, întemeiate pe dreptul civil, prin care solicită, în esență, fie o despăgubire pentru tulburarea posesiei și încălcarea dreptului de proprietate, fie executarea contractului în privința obligațiilor inițiale ajunse la scadență, fie daune interese. Pe de altă parte, condițiile contractuale de emitere a obligațiilor de stat elene ar fi fost modificate prin adoptarea Legii nr. 4050/2012, fapt care ar putea lăsa să se creadă că acest stat ar fi acționat în exercitarea autorității publice.

20 În aceste condiții, Landgericht Wiesbaden, în cauzele C-226/13, C-245/13 și C-247/13, a hotărât să suspende judecarea cauzelor și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară, redactată în aceiași termeni în cele trei cauze:

„Articolul 1 din [Regulamentul nr. 1393/2007] trebuie interpretat în sensul că o acțiune prin intermediul căreia un dobânditor al unor obligațiuni emise de pârâtă, care au fost păstrate în contul de instrumente financiare al reclamantului deschis la [bancă], și care nu a acceptat oferta de schimb făcută de pârâtă la sfârșitul lunii februarie 2012 solicită să i se acorde daune interese egale cu diferența de valoare survenită în urma schimbului de obligațiuni care s-a realizat totuși în luna martie 2012 și care îi este defavorabil din punct de vedere financiar trebuie să fie considerată acțiune «în materie civilă [sau] comercială» în sensul regulamentului?”

21 Landgericht Kiel, în cauza C-578/13, a hotărât de asemenea să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolul 1 din [Regulamentul nr. 1393/2007] trebuie interpretat în sensul că o acțiune prin intermediul căreia persoana care a achiziționat obligațiuni de stat emise de pârâtă solicită acesteia plata unei sume cu titlu de executare a obligației și de despăgubire trebuie considerată ca fiind «materie civilă sau comercială» în sensul articolului 1 alineatul (1) prima teză din acest regulament în cazul în care cumpărătorul nu a acceptat oferta de schimb de obligațiuni prezentată de pârâtă la sfârșitul lunii februarie 2012, ca urmare a adoptării [Legii nr. 4050/2012]?”

2) În cazul unei acțiuni care se întemeiază în esență pe lipsa de efect sau pe nulitatea [Legii nr. 4050/2012], este vorba despre răspunderea unui stat privind acte sau omisiuni în cadrul exercitării autorității publice în sensul articolului 1 alineatul (1) a doua teză din [Regulamentul nr. 1393/2007]?”

22 Prin Decizia președintelui Curții din 5 iunie 2013, cauzele C-226/13, C-245/13 și C-247/13 au fost conexe pentru buna desfășurare a procedurii scrise și orale, precum și în vederea pronunțării hotărârii. Prin Decizia din 10 decembrie 2013, cauza C-578/13 a fost conexată cu aceste cauze pentru buna desfășurare a procedurii orale, precum și în vederea pronunțării hotărârii.

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la admisibilitate

23 Potrivit Comisiei Europene, cererile de decizie preliminară prezentate în cauzele C-226/13, C-245/13 și C-247/13 sunt inadmisibile. Astfel, întrucât aceste cereri nu precizează pretinsul act de autoritate publică în cauză și conțin inexactități în ceea ce privește oferta de schimb în discuție, ele nu ar prezenta în mod suficient și corect contextul factual al litigiilor principale.

- 24 În plus, chiar presupunând că, în speță, se poate considera că instanța de trimitere este sesizată cu un litigiu în sensul articolului 267 TFUE, aceasta ar fi solicitat Curții să se pronunțe doar ca urmare a faptului că Bundesamt für Justiz, în calitate de „autoritate centrală”, în sensul articolului 3 din Regulamentul nr. 1393/2007, a refuzat să transmită cererile reclamantilor din litigiile principale autorităților elene și a solicitat instanței menționate să statueze în prealabil și cu titlu definitiv cu privire la natura acțiunilor în cauză. Or, având în vedere că o astfel de autoritate centrală nu ar fi autorizată să se opună unei solicitări de transmitere care provine de la instanța națională competentă, chestiunea invocată nu ar fi pertinentă pentru soluționarea litigiilor din cauzele respective.
- 25 În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, întrebările referitoare la interpretarea dreptului Uniunii adresate de instanța națională în cadrul normativ și factual pe care îl definește sub răspunderea sa și a cărei exactitate Curtea nu are competența să o verifice beneficiază de o prezumție de pertinentă. Respingerea de către Curte a unei cereri de decizie preliminară formulate de o instanță națională este posibilă numai dacă este evident că interpretarea solicitată a dreptului Uniunii nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal, atunci când problema este de natură ipotetică ori atunci când Curtea nu dispune de elementele de fapt și de drept necesare pentru a răspunde în mod util la întrebările care i-au fost adresate (Hotărârea Rohm Semiconductor, C-666/13, EU:C:2014:2388, punctul 38 și jurisprudența citată).
- 26 În speță, este suficient să se constate, mai întâi, că reiese cu claritate din deciziile de trimitere că actul de autoritate publică invocat în cauzele principale este constituit dintr-o modificare unilaterală și retroactivă a condițiilor aplicabile obligațiilor emise de Hellenische Republik, modificare care a devenit posibilă ca urmare a Legii nr. 4050/2012.
- 27 În continuare, în ceea ce privește inexactitățile invocate în expunerea conținutului ofertei de schimb prezentate de Hellenische Republik, este suficient să se amintească faptul că nu este de competența Curții, ci a instanței naționale, să stabilească faptele care au stat la baza litigiului și să desprindă din acestea consecințele pentru decizia pe care această instanță trebuie să o dea (Hotărârea Traum, C-492/13, EU:C:2014:2267, punctul 19 și jurisprudența citată).
- 28 În plus, nu este evident că înlăturarea îndoielilor exprimate de instanța de trimitere în cauzele C-226/13, C-245/13 și C-247/13 în ceea ce privește calificarea litigiilor pendinte în fața sa, în sensul că intră sau nu intră sub incidența materiei civile sau comerciale, nu este pertinentă pentru soluționarea acestor litigii. Astfel, aplicabilitatea Regulamentului nr. 1393/2007 și rezultatele procedurilor în fața instanței menționate cu privire la comunicarea pe care are obligația să o asigure depind tocmai de înlăturarea acestor îndoieli.
- 29 Împrejurarea că astfel de îndoieli ar fi fost exprimate de instanța de trimitere ca urmare a comportamentului Bundesamt für Justiz și ar fi fost considerate de Comisie contrare regulamentul menționat nu este de natură, în sine, să repună în discuție prezumția de pertinentă de care beneficiază întrebările adresate de această instanță.
- 30 În sfârșit, în măsura în care Comisia contestă lipsa unui litigiu pendinte în fața instanței naționale care să statueze în exercitarea funcțiilor sale jurisdicționale, trebuie amintit că noțiunea „a pronunța o hotărâre” în sensul articolului 267 al doilea paragraf TFUE trebuie interpretată în sens larg, pentru a evita ca numeroase întrebări procedurale să fie considerate inadmisibile și să nu poată face obiectul unei interpretări de către Curte. Această noțiune trebuie înțeleasă, așadar, în sensul că înglobează întreaga procedură care conduce la pronunțarea hotărârii instanței de trimitere, astfel încât Curtea să fie în măsură să interpreteze toate dispozițiile procedurale ale dreptului Uniunii pe care instanța de trimitere este obligată să le aplice pentru a pronunța o hotărâre (a se vedea prin analogie Hotărârea Weryński, C-283/09, EU:C:2011:85, punctele 41 și 42).

31 În speță, întrebările în discuție în litigiile principale se referă la modalitățile de comunicare către pârât a actelor introductive de instanță. Împrejurarea că aceste întrebări au fost adresate chiar înainte de etapa contradictorie este, așadar, inerentă chestiunilor a căror soluționare o urmăresc.

32 Având în vedere considerațiile care precedă, întrebările preliminare sunt admisibile.

Cu privire la fond

33 Prin întrebările adresate, care trebuie analizate împreună, instanțele de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1393/2007 trebuie interpretat în sensul că intră sub incidența noțiunii „materie civilă sau comercială”, în sensul acestei dispoziții, acțiuni jurisdicționale în despăgubire pentru tulburarea posesiei și încălcarea dreptului de proprietate, în executarea contractului și în daune interese, precum cele în discuție în litigiile principale, introduse de persoane private, titulare ale unor obligațiuni de stat, împotriva statului emitent.

34 Pentru a răspunde la aceste întrebări, trebuie amintit mai întâi că, în ceea ce privește Convenția din 27 septembrie 1968 privind competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 1972, L 299, p. 32, Ediție specială, 19/vol. 10, p. 3), astfel cum a fost modificată prin convențiile succesive privind aderările noilor state membre la această convenție (denumită în continuare „Convenția de la Bruxelles”), Curtea, după ce a constatat că articolul 1 din Convenția de la Bruxelles circumscria domeniul de aplicare al acesteia „[materiei] civile și comerciale”, fără a defini totuși conținutul și domeniul de aplicare al acestei noțiuni, a statuat că aceasta trebuie considerată ca fiind o noțiune autonomă, care trebuie interpretată prin referire, pe de o parte, la obiectivele și la sistemul Convenției de la Bruxelles și, pe de altă parte, la principiile generale care reies din ansamblul sistemelor juridice naționale (Hotărârea Lechouritou și alții, C-292/05, EU:C:2007:102, punctele 28 și 29, precum și jurisprudența citată).

35 În continuare, Curtea a mai statuat că, întrucât articolul 1 din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2001, L 12, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 3, p. 74) circumscria domeniul de aplicare al acestuia „[materiei] civile și comerciale”, fără a defini totuși conținutul și domeniul de aplicare al acestei noțiuni, aceasta trebuie considerată ca fiind o noțiune autonomă, care trebuie interpretată prin referire, pe de o parte, la obiectivele și la sistemul regulamentului respectiv și, pe de altă parte, la principiile generale care reies din ansamblul sistemelor juridice naționale (Hotărârea flyLAL-Lithuanian Airlines, C-302/13, EU:C:2014:2319, punctul 24).

36 În sfârșit și în temeiul împrejurării că articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000 (JO L 338, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 183), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 2116/2004 al Consiliului din 2 decembrie 2004 (JO L 367, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 7, p. 90), prevede principiul potrivit căruia domeniul de aplicare al acestui regulament este limitat la „materiile civile”, fără a defini conținutul și limitele acestei noțiuni, Curtea a concluzionat că aceasta trebuie să facă obiectul unei interpretări autonome (a se vedea Hotărârea C, C-435/06, EU:C:2007:714, punctele 38 și 46).

37 Or, în ceea ce privește Regulamentul nr. 1393/2007 în discuție în litigiile principale, este necesar să se constate că și articolul 1 alineatul (1) din acesta, pe de o parte, prevede că acest regulament se aplică în materie civilă sau comercială și adaugă, în plus, că acesta nu se aplică în special în ceea ce privește răspunderea statului privind acte sau omisiuni săvârșite de acesta în cadrul exercitării autorității publice („*acta iure imperii*”).

- 38 Pe de altă parte, acest regulament nu definește conținutul, nici domeniul de aplicare al noțiunii „materie civilă sau comercială”, nici pe al celei de „*acta iure imperii*”.
- 39 În aceste împrejurări, este necesar să se concluzioneze că noțiunea „materie civilă sau comercială” în sensul articolului 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1393/2007 trebuie de asemenea să fie considerată ca fiind o noțiune autonomă și că această noțiune trebuie interpretată prin referire îndeosebi la obiectivele și la sistemul acestui regulament.
- 40 În ceea ce privește obiectivele urmărite prin Regulamentul nr. 1393/2007, rezultă din considerentul (2) al acestuia că respectivul regulament urmărește să îmbunătățească și să accelereze transmiterea actelor judiciare și extrajudiciare pentru a asigura buna funcționare a pieței interne. Acest obiectiv este amintit de asemenea în considerentele (6) și (7) ale regulamentului menționat, care vizează printre altele eficiența și celeritatea procedurilor judiciare, precum și rapiditatea transmiterii acestor acte. Articolul 4 alineatul (1) din același regulament prevede, pe de altă parte, că actele judiciare sunt transmise în termenul cel mai scurt.
- 41 În acest context, considerentul (10) al Regulamentului nr. 1393/2007 arată că „posibilitatea de a refuza notificarea sau comunicarea actelor ar trebui să se limiteze la situații excepționale”. Astfel, conform articolului 6 alineatul (3) din acest regulament, cererea de notificare sau de comunicare și actele transmise sunt returnate agenției de transmitere în cazul în care această cerere „este, în mod vădit, în afara domeniului de aplicare” al regulamentului respectiv.
- 42 Or, astfel cum a arătat în mod întemeiat Comisia, diferențierea litigiilor care intră sub incidența materiei civile sau comerciale de cele care nu intră sub incidența acestei materii, întrucât, de exemplu, privesc răspunderea statului privind acte sau omisiuni în cadrul exercitării autorității publice, se poate dovedi o operațiune complexă.
- 43 În asemenea cazuri, soluția la această chestiune, în scopul aplicabilității altor regulamente sau convenții, precum cele menționate la punctele 34-36 din prezenta hotărâre, este decisă, în mod normal, doar după ce tuturor părților din litigiul în cauză li s-a dat posibilitatea de a se exprima cu privire la chestiune, pentru ca instanța sesizată să dispună de toate elementele necesare pentru a pronunța hotărârea.
- 44 Cu toate acestea, situația este diferită în ceea ce privește aspectul dacă un act introductiv de instanță se referă la materia civilă sau comercială în sensul Regulamentului nr. 1393/2007.
- 45 Astfel, această chestiune trebuie în mod necesar să fie rezolvată chiar înainte ca părțile la procedură, altele decât reclamantul, să fi primit comunicarea actului respectiv, dat fiind că modalitățile de comunicare a aceluiași act depind tocmai de răspunsul la chestiunea respectivă.
- 46 În aceste condiții și ținând seama de obiectivele de celeritate în comunicarea actelor judiciare, urmărite prin Regulamentul nr. 1393/2007, instanța în cauză trebuie să se limiteze la o primă examinare a elementelor în mod necesar parțiale de care dispune, pentru a aprecia dacă acțiunea intentată în fața sa intră sub incidența materiei civile sau comerciale ori a unei alte materii care nu este cuprinsă în acest regulament, conform articolului 1 alineatul (1) din acesta, iar rezultatul acestei examinări nu poate, bineînțeles, să prefigureze deciziile ulterioare pe care instanța sesizată va trebui să le ia în ceea ce privește, printre altele, propria competență și fondul cauzei respective.
- 47 O asemenea interpretare a acestei dispoziții nu doar că permite asigurarea efectului util al Regulamentului nr. 1393/2007, ci este de asemenea confirmată de sistemul acestuia.

- 48 Astfel, cu excepția cazului unei imposibilități de a notifica sau de a comunica un act judiciar ca urmare a nerespectării condițiilor de formă impuse de Regulamentul nr. 1393/2007, doar în cazul în care cererea de notificare sau de comunicare a acestui act este, în mod vădit, în afara domeniului de aplicare a prezentului regulament agenția de primire are obligația, conform articolului 6 alineatul (3) din acesta, să returneze respectiva cerere agenției de transmitere.
- 49 În consecință, pentru a stabili dacă Regulamentul nr. 1393/2007 este aplicabil, este suficient ca instanța sesizată să concluzioneze că nu este evident că acțiunea intentată în fața sa nu intră sub incidența materiei civile sau comerciale.
- 50 În ceea ce privește aspectul dacă Regulamentul nr. 1393/2007 se aplică unor acțiuni precum cele în discuție în litigiile principale, trebuie arătat că rezultă din însuși textul articolului 1 alineatul (1) din regulamentul menționat că, deși anumite litigii între o autoritate publică și o persoană de drept privat pot intra în domeniul de aplicare al acestui regulament, situația este diferită atunci când autoritatea publică acționează în exercitarea autorității publice.
- 51 Pentru a răspunde la întrebarea menționată, trebuie, așadar, să se verifice dacă raportul juridic dintre reclamantii din litigiile principale și Hellenische Republik este în mod vădit marcat de o manifestare a autorității publice din partea statului debitor în măsura în care ar corespunde exercitării unor puteri exorbitante în raport cu normele de drept comun aplicabile în relațiile dintre particulari (Hotărârea Préservatrice foncière TIARD, C-266/01, EU:C:2003:282, punctul 30, precum și Hotărârea Lechouritou și alții, C-292/05, EU:C:2007:102, punctul 34).
- 52 În această privință, Curtea s-a pronunțat în sensul că un organism național sau internațional de drept public care urmărește recuperarea taxelor datorate de o persoană de drept privat pentru utilizarea instalațiilor și serviciilor acestuia acționează în exercitarea autorității publice, în special atunci când această utilizare este obligatorie și exclusivă, iar cuantumul taxelor, metodele de calcul, precum și procedurile de încasare sunt stabilite unilateral în privința utilizatorilor (Hotărârea LTU, 29/76, EU:C:1976:137, punctul 4, precum și Hotărârea Lechouritou și alții, C-292/05, EU:C:2007:102, punctul 32).
- 53 Cu toate acestea, emiterea de obligațiuni nu presupune în mod necesar exercitarea unor puteri exorbitante în raport cu normele aplicabile în relațiile dintre particulari. Astfel, nu poate fi exclus faptul ca o persoană juridică de drept privat să poată fi recurs la piață pentru a se finanța, printre altele prin intermediul emiterii de obligațiuni.
- 54 În plus, în ceea ce privește litigiile principale, nu reiese în mod vădit din dosar că condițiile financiare ale titlurilor în cauză ar fi fost stabilite în mod unilateral de Hellenische Republik, iar nu pe baza condițiilor de piață care reglează schimbul și rentabilitatea acestor instrumente financiare.
- 55 Este adevărat că Legea nr. 4050/2012 se înscrie în cadrul gestionării finanțelor publice și îndeosebi al restructurării datoriei publice pentru a face față unei grave situații de criză financiară și că în acest scop a introdus posibilitatea unui schimb al titlurilor în contractele în discuție.
- 56 Trebuie arătat însă în această privință că, pe de o parte, împrejurarea că această posibilitate a fost introdusă printr-o lege nu este determinantă în sine pentru a concluziona că statul și-a exercitat autoritatea publică.
- 57 Pe de altă parte, nu rezultă în mod vădit că adoptarea Legii nr. 4050/2012 ar fi determinat în mod direct și imediat modificări în ceea ce privește condițiile financiare ale titlurilor în cauză și ar fi cauzat, așadar, prejudiciul invocat de reclamantii. Astfel, aceste modificări ar fi trebuit să fie urmarea unei decizii a unei majorități a titularilor obligațiunilor pe baza clauzei de schimb integrate prin această lege în contractele de emisiune, fapt care, pe de altă parte, confirmă intenția Hellenische Republik de a menține gestionarea împrumuturilor într-un cadru normativ de natură civilă.

- 58 Având în vedere aceste considerații, nu se poate concluziona că litigiile principale nu intră în mod vădit sub incidența materiei civile sau comerciale în sensul Regulamentului nr. 1393/2007, astfel încât respectivul regulament este aplicabil acestor cauze.
- 59 Având în vedere cele ce precedă, este necesar să se răspundă la întrebările adresate că articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1393/2007 trebuie interpretat în sensul că acțiuni jurisdicționale în despăgubire pentru tulburarea posesiei și încălcarea dreptului de proprietate, în executarea contractului și în daune interese, precum cele în discuție în litigiile principale, introduse de persoane private, titulare ale unor obligațiuni de stat, împotriva statului emitent, intră în domeniul de aplicare al regulamentul menționat în măsura în care nu rezultă că nu intră în mod vădit sub incidența materiei civile sau comerciale.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 60 Întrucât, în privința părților din litigiile principale, procedura are caracterul unui incident survenit la instanțele de trimitere, este de competența acestora să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

Articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială și abrogarea Regulamentului (CE) nr. 1348/2000 al Consiliului trebuie interpretat în sensul că acțiuni jurisdicționale în despăgubire pentru tulburarea posesiei și încălcarea dreptului de proprietate, în executarea contractului și în daune interese, precum cele în discuție în litigiile principale, introduse de persoane private, titulare ale unor obligațiuni de stat, împotriva statului emitent, intră în domeniul de aplicare al regulamentul menționat în măsura în care nu rezultă că nu intră în mod vădit sub incidența materiei civile sau comerciale.

Semnături